

Himne

El que han compostat l'escultor Xicu Cabanyes i el músic Quito Pau de Banyoles. L'Himne a la República. Hem de constatar que, fins ara, l'anomenat Procés no ha estat acompanyat amb èxit ni per cap cançó antiga ni, tampoc, nova. Una que, des de l'inici, hagi definit i congregat la gent, que s'hagi convertit en un símbol, una tonada que, només de sentir-la, remeti a manifestacions, revolta i república. De vegades, hi ha músiques i lletres que acaben inserides en l'imaginari col·lectiu, peces de les quals a Catalunya n'hi ha moltes; intemporals i que descriuen l'ànima de llibertat durant el franquisme. Només quan la gent les adopta i se les fa seves esdevenen icòniques i, sovint, llegendàries. Se n'han compostat algunes, com la de'n Titot –Endavant les atxes–, o El rei vol corona, de Mesclat, però, encara que vivim en una època de fàcil difusió en xarxes comunicatives de tota mena, no han esdevingut populars d'una manera incontestable. Així com, per exemple, l'estelada ha sobrepassat els límits d'una senzilla bandera gairebé clandestina –abans, el burro català–, entrant en l'imaginari amb la força d'una simbologia que normalitza la revolta, no ha sorgit cap cançó amb prou poder d'evocació o d'exaltació que tingui el mateix atractiu per a la col·lectivitat. Amb l'Himne a la República, Cabanyes i Pau fan una proposta musical pel que fa a disposar d'un suport sonor durant la recta final del Procés. De vegades, les cançons es converteixen en un emblema per casualitat o per la suma de circumstàncies diverses que acaben configurant un segell emocional. El moment que vivim: paradoxal, divertit i també inquietant, encara està esperant la seva cançó.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/07/09/himne/855760.html?utm_source=rss